

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 550/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. septembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészároša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Štefanom Kseňákom, Advokátska kancelária, Park Angelinum 4, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 52/08 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júla 2014 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho

základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“, v citáciách aj „porušovateľ“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 52/08 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že:

«I. Účastníci konania

Sťažovateľ je fyzickou osobou, ktorá je účastníkom súdneho konania vedeného na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 5C/52/2008.

Konanie vedené na Okresnom súde Piešťany (ďalej aj ako „porušovateľ“) pod sp. zn. 5C/52/2008 sa začalo podaním návrhu na začatie konania na Okresný súd Trnava v apríli 2007.

Sťažovateľ je v konaní na všeobecnom súde v procesnom postavení navrhovateľa. Žaloba bola doručená Okresnému súde Trnava dňa 11.04.2007.

Porušovateľ je všeobecným súdom Slovenskej republiky, ktorý rozhoduje o právnej veci vedenej pod sp. zn. 5C/52/2008.

Predmetná právna vec nie je do dnešného dňa právoplatne ukončená.

II. Vymedzenie veci

II.A/

1. Konanie vedené u porušovateľa sa začalo podaním návrhu 11.04.2007.

2. Sťažovateľ v procesnom postavení navrhovateľa žaloval odporcu - správcu konkurznej podstaty obchodnej spoločnosti TESLA Piešťany v právnej forme akciová spoločnosť, na majetok ktorej bol uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18.07.1996 - sp. zn. 3K 32/93 vyhlásený konkurz.

3. Sťažovateľ (navrhovateľ) žaloval odporcu o nahradenie prejavu vôle, ktorý sa týkal prevodu spoluvlastníckeho podielu na príľahlom pozemku k pozemku, na ktorom sa nachádzal bytový dom, v ktorom vlastnil byt navrhovateľ (sťažovateľ).

4. Nakoľko v tom čase prebiehal aj spor o určenie neexistencie vlastníctva (pod sp. zn. 12C 88/02) k predmetnému pozemku, navrhovateľ navrhol, aby toto konanie o nahradenie prejavu vôle bolo prerušené do ukončenia konania vedeného pod sp. zn. 12C 88/02, pretože sú tu dôvody podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p.

5. Porušovateľ vo veci nekonal, navrhovateľovi ani nevyrubil súdny poplatok, nerozhodol ani o jeho návrhu na prerušenie konania.

6. V novembri 2013 zaslal porušovateľ sťažovateľovi (teda žalobcovi) výzvu, či trvá na podanej žalobe.

7. V decembri 2013 zaslal porušovateľ výzvu uvedenú v predchádzajúcom bode právnomu zástupcovi sťažovateľa (teda žalobcu).

8. Na výzvu porušovateľa odpovedal v januári 2014 právny zástupca sťažovateľa, že potrebuje vec prekonzultovať so žalobcom (teda so svojim klientom) a požiadal o predĺženie lehoty o 10 dní. Nakoľko žalobca svoj postoj nezmenil a nerozhodol sa vykonať späťvzatie, ďalej sa žalobca k veci nevyjadroval.

9. Dňa 29.05.2014 vyzval porušovateľ sťažovateľa pod hrozbou poriadkovej pokuty do výšky 820 EUR, aby sa v lehote 15 dní vyjadril, či trvá na podanom návrhu.

10. Žalobca odpovedal porušovateľovi, že navrhovateľ nevykonal do dnešného dňa späťvzatie návrhu, z čoho vyplýva, že na podanej žalobe trvá.

II. B/

11. Sťažovateľ nadobudol byt v bytovom dome a podľa zákona mu mal byť spolu s bytom prevedený aj podiel na prilahlom pozemku. Pôvodným vlastníkom pozemku bola obchodná spoločnosť TESLA Piešťany a.s.

12. Sťažovateľ zažaloval o nahradenie prejavu vôle spoločnosť TESLA Piešťany a.s., zastúpenej správcom konkurznej podstaty [REDACTED], a to v roku 2006. Podľa názoru súdu však žalovaný mal byť správca konkurznej podstaty a nie priamo úpadca, a preto žalobu zamietol.

13. Názor prvostupňového súdu a aj odvolacieho súdu navrhovateľ samozrejme rešpektoval. To, že mal odlišný názor, teda že odporcom má byť úpadca, a nie priamo správca konkurznej podstaty úpadcu, je bezpredmetné, lebo rozhodujúci je pochopiteľne názor toho, kto vo veci autoritatívne rozhoduje, teda názor orgánu súdneho typu. Účastník

konania sa názoru prezentovanému v rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 9C/12/2006-99 zo dňa 28.02.2007 prispôsobil a podal novú žalobu, ktorá je v súčasnosti vedená pod sp. zn. 5C/52/2008 na Okresnom súde Piešťany.

14. V roku 2010 došlo k zániku spoločnosti TESLA Piešťany a.s. (...)

III. Sťažnosť orgánu riadenia a správy súdu

16. Z komunikácie medzi sťažovateľom a porušovateľom jednoznačne vyplýva, že porušovateľ si musí byť vedomý toho, že sťažovateľ na podanej žalobe trvá. Nejedná sa o prípad, kedy by nekonanie bolo dôsledkom „opomenutia“, a tak sťažnosť orgánu riadenia a správy súdu by pomohla toto opomenutie odstrániť.

17. Navyše v tomto prípade - čo argumentačne podporí sťažovateľ v čl. IV. tejto sťažnosti, v tomto prípade sa nejedná len o prieťah v súdnom konaní, ale aj o odopretie spravodlivosti.

18. Tento prípad preto nie je taký, že by samotná sťažnosť orgánu riadenia a správy súdu mohla závažný stav a jeho následok odstrániť.

19. V súvislosti so sťažnosťou orgánu riadenia a správy súdu sťažovateľ poukazuje aj na právne názory na túto problematiku, ktoré sa premietli aj do odbornej literatúry (napr. Stručné zamyslenie nad prieťahom v súdnom konaní a účinnou ochranou pred ním. Aktuálne otázky práva v postmodernej spoločnosti, zborník z medzinárodnej vedeckej konferencie Košice 2006, ISBN 80-7097-640-3, str. 188 - 192). Taktiež sťažovateľ poukazuje aj na rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva (Ištván a Ištvánová proti Slovenskej republike)

IV. Porušené práva

20. V prípade, ak by porušovateľ, resp. predtým Okresný súd Trnava, bol poslal aspoň odporcovi žalobu na vyjadrenie, odporca by bol evidoval túto sporovú vec a konkurz by pred ukončením tejto veci sp. zn. 5C/52/2008 zrejme nemohol byť ukončený a v tom prípade by nebolo došlo k zániku odporcu výmazom z obchodného registra.

21. V prípade, ak by súd bol aspoň vydal uznesenie o prerušení konania do skončenia konania vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 12C/88/02, bolo by pre navrhovateľa jednoduchšie preukázať naliehavý právny záujem v konaní o určenie neexistencie vlastníckeho práva.

22. *Súd tam, kde bol žalovaný priamo úpadca, a teda podľa názoru súdu bol dôvod žalobu zamietnuť, konal efektívne.*

23. *Súd tam, kde bol žalovaný správca konkurznej podstaty úpadcu, nekonal vôbec.*

24. *TESLA Piešťany a.s. zanikla výmazom z obchodného registra 22.04.2010, teda po viac ako troch rokoch od začatia konania.*

25. *Sťažovateľ poukazuje na to, že v konaní vedenom u porušovateľa pod sp. zn. 5C/52/2008 došlo k nielen objektívnemu prietahu v súdnom konaní, ale aj k subjektívnym prietahom v súdnom konaní, vo veci sa nekonalo prakticky vôbec.*

26. *V predmetnom konaní došlo k celkovej neprimeranej dĺžke súdneho konania prebiehajúceho už viac ako 7 rokov. Preto sťažovateľ poukazuje ako na porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj ako „Dohovor“), tak aj na porušenie čl. 48 ods. 2 Ústavy.*

27. *Sťažovateľ však poukazuje aj na porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy a tiež aj čl. 6 Dohovoru, lebo ak už vo veci nie je možné konať, sťažovateľovi sa uprelo právo konať pred súdom, a tak sa mu odoprela spravodlivosť.*

Sťažovateľ žiada aj o priznanie primeraného finančného zadostučinenia, ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch.

Nárok na priznanie primeraného finančného zadostučinenia odôvodňuje sťažovateľ tým, že je v takom postavení, že samotný porušovateľ sa ho začína dotazovať (opakovane a pod hrozbou poriadkovej pokuty), či trvá na podanej žalobe.

Sťažovateľ, nakoľko je účastníkom konania, je v ťaživej právnej neistote. Sťažovateľ nevie ani len predpokladať čas, kedy sa ukončí právna vec, v ktorej je účastníkom konania.

Sťažovateľovi sa súčasne výrazne sťažuje možnosť ochrany jeho práv. Sťažovateľ je navyše zneisťovaný dotazmi súdu, či trvá na podanej žalobe, lebo to v ňom vzbudzuje obavu, že súd dospel k názoru, že vo veci ďalej nemôže konať. Sťažovateľ pred viac ako mesiacom a pol porušovateľovi oznámil, že na podanej žalobe trvá. Odvtedy sa neudialo nič. Neistota sťažovateľa sa preto zvyšuje.

V. Právomoc Ústavného súdu Slovenskej republiky

Právomoc Ústavného súdu Slovenskej republiky je daná tým, že postupom porušovateľa došlo k porušeniu základného práva zaručeného Ústavou Slovenskej republiky

ako aj práva vyplývajúceho z Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a o ochrane porušených práv sťažovateľa nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ žiada nahradiť aj trovy konania pozostávajúce z nákladov právneho zastúpenia advokátom, zvýšené o daň z pridanej hodnoty, ktorej je advokát platcom.

Sťažovateľ v tejto veci žiada anonymizáciu údajov publikovaných v rozhodnutiach Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Poukazujúc na vyššie uvedené skutočnosti sťažovateľ navrhuje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky vydal uznesenie:

Sťažnosť [REDAKOVANÉ], ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tiež aj práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 5C/52/2008, prijíma na ďalšie konanie a po prerokovaní veci rozhodol nálezom:

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 5C/52/2008 bolo porušené.

2. Okresnému súdu Piešťany prikazuje Ústavný súd Slovenskej republiky, aby v konaní vedenom na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 5C/52/2008 konal bez zbytočných prieťahov.

3. Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 5C/52/2008 bolo porušené.

4. [REDAKOVANÉ] Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 8 000 EUR (slovom osemtisíc eur), ktoré je Okresný súd Piešťany povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Okresný súd Piešťany je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] náhradu trov právneho zastúpenia na účet advokáta JUDr. Štefana Kseňáka, so sídlom Park Angelinum 4, 040 01 Košice, do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu alebo

rozhodnutím štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

Predmetom sťažnosti je námietka sťažovateľa, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 52/08 došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom zbytočné prieťahy v napadnutom konaní „vyústili“ do porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov“ osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

1. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde v danej veci skúmal, či sú splnené podmienky na konanie pred ním. V nadväznosti na to ústavný súd v súlade so svojou doterajšou

judikatúrou vyžaduje, aby v prípadoch sťažností podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorých je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v konaní pred všeobecným súdom, sťažovateľ preukázal aj využitie právneho prostriedku, na uplatnenie ktorého má sťažovateľ právo podľa § 62 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch a sudcoch“), t. j. podanie sťažnosti na prieťahy v konaní predsedovi prvostupňového súdu.

Ústavný súd už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 34/98, I. ÚS 16/99, I. ÚS 21/99), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prieťahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Ústavný súd preto o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil označené právne prostriedky podľa zákona o štátnej správe súdov v spojení so zákonom o súdoch a sudcoch, alebo ak sa preukáže, že sťažovateľ túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa názoru ústavného súdu podanie sťažnosti na prieťahy v konaní podľa § 62 zákona o súdoch a sudcoch sa zásadne považuje za účinný prostriedok ochrany takých základných práv, ktoré súvisia so základným právom na súdnu ochranu, ako aj so základným právom na konanie bez zbytočných prieťahov (napr. IV. ÚS 153/03). Účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prieťahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prieťahov a ustanovuje za také prieťahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. b) a § 118 ods. 1 citovaného zákona].

Keďže zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu vyplýva, že sťažovateľ – ktorý je kvalifikovane právne zastúpený – sťažnosť na prieťahy v konaní nepodal a ani netvrdí, že ju

nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a existenciu takýchto dôvodov nemožno vyvodíť ani z obsahu jeho sťažnosti (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde), ústavný súd, opierajúc sa o svoju stabilnú judikatúru (napr. IV. ÚS 44/03, II. ÚS 7/04, II. ÚS 107/04), dospel k záveru, že vzhľadom na okolnosti prípadu niet dôvodu predpokladať, že by využitie sťažnosti podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov neumožnilo účinnú ochranu základného práva sťažovateľa priznaného mu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde bolo potrebné jeho sťažnosť v tejto časti odmietnuť z dôvodu neprípustnosti.

Hic et nunc ústavný súd pripomína zásadu *vigilantibus iura scripta sunt* (bdelým prináležia práva) rozvíjanú v pomeroch moderného právneho štátu, ktorá poníma subjekty právnych vzťahov ako emancipovaných jedincov a entity, ktorí sa musia aktívne pričiniť o to, aby ich práva boli rešpektované a chránené, a nespoliehať sa na ochranársku ruku paternalistického štátu (porov. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV.ÚS 1106/08 z 10. marca 2009, bod 22). Táto zásada teda zdôrazňuje aj vlastné pričinenie na ochranu svojich práv, vyžadujúc, aby aj sťažovateľ sledoval svoje subjektívne práva a robil také kroky, v dôsledku ktorých by nedochádzalo k ich ohrozovaniu a poškodzovaniu, a využil prostriedky, ktoré mu poskytuje zákon, a následne vykonal prípadné potrebné opatrenia, aby nedošlo k porušeniu jeho práv (porov. II. ÚS 213/09, IV. ÚS 57/2011, IV. ÚS 349/2011).

Okrem uvedeného v súvislosti s namietaným porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje na to, že vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (II. ÚS 26/95). Zo samotnej sťažnosti tiež vyplýva, že právnická osoba, proti ktorej smeruje žalobný návrh sťažovateľa pred okresným súdom, už zanikla („v roku 2010 došlo k zániku

spoločnosti TESLA Piešťany a. s.“) - podľa zistenia ústavného súdu bez právneho nástupcu. Dôsledkom zániku žalovanej spoločnosti je, že tu podľa § 107 Občianskeho súdneho poriadku nastali prekážky postupu konania, totiž v prípade napadnutého konania pripadá do úvahy iba ex offio zastavenie konania. Vzhľadom na túto skutočnosť už aj sťažovateľ nadobudol právnu istotu, že rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave č. k. Z-2-3K 32/93-592 z 27. februára 2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť 7. apríla 2009 (pozri obchodný register), do úvahy pripadá iba zastavenie napadnutého konania. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd už aj z uvedeného dôvodu nezistil žiadnu možnosť porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva sťažovateľa na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti bolo treba sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietnuť aj z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

2. Pokiaľ ide o základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd konštatuje, že aj keď na jednej strane možno mať objektívne pochybnosti o bezprieťahovom postupe okresného súdu v napadnutom konaní, na druhej strane je však nepochybné, že sťažovateľ v danej veci nevyužil účinné prostriedky nápravy, hoci tak mohol a mal urobiť vo vzťahu k uvedeným právam, a keďže tak neučinil, chýba tu príčinná súvislosť medzi porušením jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a medzi porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Inak povedané, súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu je aj právny názor, že „zjavná neopodstatnenosť sťažnosti spočíva v nesúlade medzi jej skutkovou a právnou stránkou“ (napr. III. ÚS 203/02, III. ÚS 84/03). V danom prípade je sťažnosť podľa názoru ústavného súdu zjavne neopodstatnená, pretože medzi skutkovou stránkou veci spočívajúcou v nečinnosti okresného súdu, túto skutočnosť ústavný súd kvôli procesnej pasivite sťažovateľa nemohol

konštatovať, a namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by umožňovala prijatie záveru o jeho porušení (m. m. IV. ÚS 242/07).

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2015